

עיר-האוושר

הבלוג של מְרִית בן ישראל

[Feeds:](#) [פוסטים](#) [תגובות](#)

העיוור, השורד ועושי הניסים – פסטיבל צוללן 2019

אוקטובר 4, 2019 על-ידי [מְרִית בן ישראל](#)

או האמנות ורוח הזמן על פי פסטיבל צוללן 2019

באמנות שמשקפת את רוח הזמן, אני לא מתכוונת לאמנות שעוסקת בנושאים המובילים בחדשות או בתרבות, אלא לרגע שבו הם מחלחלים לצורה ומשנים את הDNA האמנותי.

למי זה איכפת מלבדי? אולי לשניים שלושה קוראים, אבל תחשבו למשל על הלעג שבו התקבל היופי החדש האימפרסיוניסטי – דוגמא ערמומית לשם הזדהות – כי מילא הרתיעה מן הקקפוניה [הפוטוריסטית](http://wp.me/sSKif-futurism) (http://wp.me/sSKif-futurism) או מ"פלישת לועסי המסטיק לחלל הגלריות" (כך הגיב מבקר האמנות מקס קוזלוף על הופעת **הפופ ארט** <https://maritbenisrael.wordpress.com/2011/05/16/annie-leibovitz-andy-warhol>), אבל מה מקומם באימפרסיוניזם? זה גורם לענווה מסוימת; קל להיות חכמים בדיעבד. אבל כדי להיות חכמים בזמן אמיתי כדאי ללכת למשל, לפסטיבל צוללן, ללא ספק הקיצוני בשלל פסטיבלי המחול, אפילו במדד הפשוט של תנאי-צפייה – רק באחד מחמשת המופעים שראיתי, זכיתי לשבת באולם "נורמלי" בחלק שנועד לקהל.

ובאשר לרוח הזמן, הפעם יצאתי עם שלושה קצות חוט, שכל אחד מהם שונה ואפילו הפוך ממשנהו. וגם הריבוי הוא אולי מסימני הזמן והפוליפוניה (במוסיקה: מספר קולות עצמאיים המתקיימים במקביל) הפוסט מודרנית.

*

Execution Series – ערן שני

ערן שני היה רקדן יוצר (תפקידו **באוהבים אש** <http://wp.me/pSKif-iBf>) של יסמין גודר עדיין חרוט לי בחודי מחטים בזוויות העין והתודעה והלב) עד שערק לעיצוב אופנה. העבודה, על פי התוכנייה, "לוקחת את הביגוד כנקודת המוצא ... ומציעה מעין יצור כלאיים שבין תצוגת אופנה למופע פרפורמנס".

מתוך Execution Series מאת ערן שני, צילם דוד קפלן, פסטיבל צוללן 2019

דומה שבגדים ואופנות תמיד הושפעו מהסביבה והשפיעו עליה. עוד במאה ה-18 כתב מונטסקייה (במכתב על גחמות האופנה, מתוך "המכתבים הפרסיים") איך הארכיטקטים נאלצו להגביה, להנמיך או להרחיב את המשקופים לפי דרישות האופנה, כלומר על פי גובה העקבים והתסרוקות או רוחב הקרינולינות. ומאז פרוץ האינטרנט והרשתות החברתיות היא רק התעצמה והתרחבה. וזה היה רק עניין של זמן עד שהזנב יתחיל לכשכש בכלב, כלומר, שהכסות תחפש לה עומק ותנסה להמציא מחדש את אמנויות הבמה.*

בבגדים שעיצב שני ל-Execution

יש Series משהו מופנם וראוותני בו בזמן. הפרפורמנס מינימליסטי, מהורהר כמעט מלנכולי ומשאיר טעם של עוד, הופתעתי כשזה נגמר (במובן, מה, כבר?). אבל לא על זה רציתי לדבר.

יש חיסרון בלראות עבודה רק פעם אחת – אי אפשר להתעמק בפרטים – אבל זה גם יתרון, כי תבניות מסתמנות בבהירות גדולה יותר במבט חטוף או מרוחק. התוכנייה מתייחסת לסגנון ולשפה בלי אף מילה על "תוכן" העבודה, ומכאן אני מסיקה שמה שהסתמן לי בבהירות רבה כל כך לא היה לגמרי מודע ולכן מעניין במיוחד. את Execution Series מבצעים ניר גזריו לווין ותמר שלף, איש ואשה, והמגדר האשה.

בגד אחד מרתך את זרועותיה של האשה לקערה שהיא מגישה. והגבר? הוא אוכל את הענבים, כמו בגן עדן.

מתוך Execution Series מאת ערן שני, צילם דוד קפלן, פסטיבל צוללן 2019

בגד אחר (בתמונה למטה) הופך למעין כתונת משוגעים שמרתקת את האישה לקיר. הבגד של הגבר לעומת זאת, מאפשר ואפילו מזמין אותו להיות אמן לחימה.

שרטוט ל Execution Series מאת ערן שני

ובגד שלישי הוא גלימה שלגמרי מוחקת את גוף האשה והופכת אותה לבד הציור של הגבר.

מתוך Execution Series מאת ערן שני, צילם דוד קפלן, פסטיבל צוללן 2019

מתוך Execution Series מאת ערן שני, צילם דוד קפלן, פסטיבל צוללן 2019

משותף של הבית הבורגני או משהו, מזמן לא צפיתי בשחרור כל כך רפה ומבוים. וזאת גם הפעולה היחידה במופע שלא עוברת דרך הבגדים. וגם זה שיקוף של המציאות הכפולה, שבה החדשנות המוצהרת והמופגנת מכסה על שמרנות עמוקה שמי יודע כמה זמן ייקח לנטרל אותה.

מתוך Execution Series מאת ערן שני, צילם דוד קפלן, פסטיבל צוללן 2019

מתוך Execution Series מאת ערן שני, צילם דוד קפלן, פסטיבל צוללן 2019

ולסיום, לא התאפקתי. מתוך Le pas d'acier של הבלט הרוסי:

מתוך Le pas d'acier של הבלט הרוסי. (?1927)

* הבגד כנקודת מוצא לפרפורמנס הוא לא המצאה של שני כמובן. נעשו כל מיני נסיונות בכיוון, מהבלט הטריאדי של אוסקר שלמר ועד סדרת שמלות של כאב שפירסמתי כאן בבלוג. וזה עדיין שונה, מבחינות רבות שתקצר היריעה מלפרט ונסתפק באחת: אוסקר שלמר (<http://wp.me/pSKif-gP7>), גלי אגסי (<http://wp.me/pSKif-iMs>), רבקה הורן (<http://wp.me/pSKif-iLu>) וכן הלאה, הם אמנים שהתרחבו לפרפורמנס ומחול, ושני לא צריך לעבור דרך האמנות, די לו בהילה של מעצב אופנה.

עוד באותם עניינים

<http://wp.me/pSKif-gFY> משהו ללבוש – מאנדרסן עד רוברט אלטמן

<http://wp.me/pSKif-hyr> חבל טבור מזהב – על המלך הצעיר של אוסקר ויילד

<http://wp.me/pSKif-iKU> שמלות של כאב – סטרפטיזים משונים

*

עדו פדר – היכון!

העבודה מציעה מעבר רעיוני מ"אייקון" ל"היכון!". האייקון, הוא תנועה לעבר העבר, לעבר דימויים חתומים שהגוף מצווה לשאוף אליהם. ההיכון! הוא תנועה לעבר ההווה, מתוך הנחה שכל הדימויים כבר מצויים בגוף. ... המופע שהוא טקס אשר יבקש מכולנו – כנופיית הפסטיבל – להביט במה נשאר, ברסיסי הגוף המתכונן ... (מן התוכנית) 5

טקסטים של תוכניות במופעי מחול מכניסים אותי לקומה בדרך כלל. הם כמו נכתבו בתשוקה שבה מכינים שיעורי בית או בז'רגון אקדמי שמפליא אותי, כי איך אפשר לדבר כך על מה שאוהבים. ואצל פדר הם שועטים במין עזוז שעומד בניגוד לתוכן המקושקש לעתים, והמפונק והפסימי. ואם לא די בכך, הוא מצליח – באינסטינקט של משורר או קופירייטר (לפעמים קשה להבדיל, כמו אצל יוזף בויס) – לשבץ בתוכם צירופים שמצליחים לעורר או להצחיק אותי כשאני נשמטת. אם זה הזוג המוזר: אייקון והיכון! או ביטוי כמו "כנופיית הפסטיבל" שבו אני יכולה לנוח. אבל לא על זה רציתי לדבר.

ככה זה מתחיל: הטריבונות שמשמשות את הקהל בהצגות אחרות פונו מכסאות, ועליהן העמיד פדר רקדנים למין צילום קבוצתי עם יריעה ענקית שהם אווזים במשותף. לא מדובר בדגל ואפילו לא בבאנר, אלא ביריעת פלסטיק ריקה. הרקדנים שאווזים בה אמנם עומדים ללא נוע אבל כל אחד שקוע בנייד שלו ולא בקהל שמולו הוא ניצב באופן חגיגי ופרונטלי. וזה אופייני לדימויים של פדר, שהם משמידים את עצמם בזמן הצפייה ומנטרלים את משקעי העבר.

זו הפעם הרביעית שאני כותבת על עדו פדר ואין שום גילוי נאות, שום קשר אישי. מה שגורם לי לחזור שוב ושוב, הוא האופן שבו הוא מושקע בעכשיו כאילו אין אופציות אחרות.

הרבה ממה שכתבתי על יצירות קודמות (בעיקר כאן <https://wp.me/pSKif-lnv>), וגם כאן (<https://maritbenisrael.wordpress.com/2015/11/24/haramat-masach-2015/>) של פדר לפני-השטח והיכולת לטעון אותם בדחיסות אקספרסיוניסטית, העמימות המוסרית, העילגות המודעת, אווירת סוף העולם (שילוב מוזר של עליבות ומשתה דקדנטי), תחושת הגבולות הפרוצים, הניגוד בין הלהט לבערך (עד פדר חשבתי שזה ייחודי לתיאטרון חובבים), האינדיבידואליות המוכחדת, מנעד ההבעות שהצמצם כאן להבעה אחת – ואל תתפסו אותי במילה, בכל זאת ראיתי רק פעם אחת, ועדיין – של פה פעור בצמא / בזעקה, כשהאלטרנטיבה היא אנונימיות ומחנק של פנים רעולים.

הפוסטר המצוין שעיצב תומר רוזנטל לפסטיבל משכפל את הזועקים (של מונק) למין חיה פנטסטית, כמו החיה העולה מן התהום של חזון יוחנן, ושוב אנחנו באפוקליפסה.

מימין, זונת בבל רוכבת על החיה של חזון יוחנן, פרט מתוך כתב יד מהמאה ה-15. משמאל, פוסטר הפסטיבל של תומר רוזנטל בעקבות אדוו מונק. לחצו להגדלה (<https://maritbenisrael.files.wordpress.com/2019/10/01-1.jpg>)

אבל אני רוצה להתמקד בהישרדות הפעם. במשבר האקלים והמים המשמש כנשא התורן של החרדה, ומבוטא קודם כל ישירות במים הקצובים בשקיות, בפיות הפעורים וכולי, ** אבל מתפשט לרבדים אחרים. קחו למשל את המחוות שעושה פדר לאמנות הגוף של שנות השבעים, בעיקר ויטו אקונצ'י ומרינה אברמוביץ' שקטעים מעבודותיהם מוקרנים על אחד מכותלי המופע והרקדנים מחקים אותם באופן טוטלי ומרושל כאחד (ואפילו בזה מרינה אברמוביץ' הקדימה אותם **בפרייקט המאלף שלה** <http://wp.me/pSKif-jCu>).

מתוך "היכון!" מאת עדו פדר, צילום, מאשה רובין, פסטיבל צוללן 2019

פיקאסו הכריז בשעתו שהוא גונב מכל אמן, ואמנם השתמש בגנבות כמנוף וכדשן ליצירתו. אבל אצל פדר אין מה לדבר על מנופים, מדובר בפעולה לגמרי הישרדותית, כאילו אין במה להאכיל את הנפש, אז משתמשים במה שנשאר. וכיוון שהמוטיבציות הפוליטיות שהולידו והזינו את אמנות הגוף – מפמיניזם ועד מחאה נגד מלחמת ויאטנם, ונגד מיסחור האמנות והשמרנות הרעיונית – הכזיבו אותו ואת הדור שלו, הן כבר לא נחוצות. ובעצם גם המוטיבציות האחרות מושלכות: ויטו אקונצ'י קיבל חינוך קתולי, מרינה אברמוביץ היתה נכדתו של פטריארך אורתודוקסי. רבים מאמני הגוף באו מרקע קתולי ובהמשך לכך היה צד מרטירי ביצירתם, וב"היכון!" אין זכר לכל זה, זה כמו פרק חדש בעידן השעתוק הטכני של ולטר בנימין (https://he.wikipedia.org/wiki/%D7%A6%D7%A8%D7%AA_%D7%94%D7%90%D7%9E%D7%A0%D7%95%D7%AA_%D7%91%D7%A2%D7%99%D7%93%D7%9F_%D7%94%D7%A9%D7%99%D7%A2%D7%AA%D7%95%D7%A7_%D7%94%D7%98%D7%9B%D7%A0%D7%99), כמו העתקי פלסטיק קטנים של היצירות המקוריות, ואני אומרת את זה באופן תיאורי ולא שיפוטי. אבל לא ניכנס לזה עכשיו.

מתוך "היכון!" מאת עדו פדר, צילום, אבי גולרן, פסטיבל צוללן 2019

ובכל מקרה, היה מקסים לראות באיזו טבעיות הקהל (הצעיר ברוכו, צעיר בהרכבה מקהל המחול הממוצע) מגיב לעבודה. החל מההשתלבות במרחב – ברגע שהרקדנים ירדו מהטריבונות, הקהל מיהר לפלוש אל השטח הנטוש. זה קשור לביטול הגבולות אבל גם לווייב ההישרדותי שנקלט. והחיקוי הקצת גס ועילג (שהוטען אמנם במלוא החרדה העכשווית), נקלט במלוא העוצמה הרגשית. כאילו הרגישויות הנושנות שלי כבר לא רלוונטיות ותיכף יעלמו, כמו היכולת לנקד, ושאר הדברים שהאבולוציה השמיטה מחוסר שימוש.

זה סוג של סרט מתח בשבילי. מבטיחה לבוא גם לעבודה הבאה של פדר.

** מעבר למחוות המוצהרות לאמנות הגוף של שנות השבעים, "היכון!" מקורב מאד גם לפינדורמה של ליה רודריגו הכוריאוגרפית הברזילאית העכשווית.

*

Fame Prayer / EATING מאת אנדרו טיי, פרנסואה לאלומייר, קטזינה שוגייב (קנדה/פולין)

הטקסט של התוכנייה נשמע כמו תרגום גוגל, ובכל זאת:

עבודה זו היא ניסיון to

queer רוחניות ... בעבודה זו, אנו בודקים אידיאולוגיות של "ספרי עזרה עצמית" וטקסטים רוחניים של תרבות פופולרית ... במקום להשתמש בחוקים ובפילוסופיות שלהם כהנחיות לחיים טובים, אנו משתמשים בהם כאסטרטגיות לגוף ולכוריאוגרפיה...

בתום המופע נערכה שיחה עם היוצרים. מישוהו שאל, מה זה קוויר בשבילם? והם התלבטו לרגע, כי זה המון דברים, ולבסוף אמרו: כל דבר שלא מתאים למה שיועד. וזה סוד הקסם של העבודה (מלבד הקסם הממס של הרוחניות הקווירית, שלא מדירה או מצמצמת את הגוף כמו רוב הרוחניות הסטרייטית, ולא מכלילה כמו הרוחניות הניו אייגית, הכל אישי כמו בחלום ובילדות, אבל ניה לזה כרגע). מרגע שהמסך נפתח, הכל לא מתאים ולכן לא צפוי, מיריעות הפלסטיק הבוהקות בהדפסים עזים ועד לאופנוע (שמחליף בעצם את הפסנתר שהיה בהפקה המקורית כמו בבדיחה על האיש שרצה לקנות טרקטור וכיוון שלא היה לו כסף קנה גבינה שוויצרית) ולא ממש משתמשים בו, כמו שלא משתמשים בכובע המצחייה האפרסקי עם הדילדו שאיתו מגיח אחד הרקדנים מתוך אחת היריעות. הוא פשוט מסתובב איתו על הראש (כמו בהצגת כיפה אדומה שבה האיש ששיחק את הזאב החזיק זנב ביד, כי ככה זה, לזאבים יש זנבות). כובע המצחייה נחבש עד שמתרגלים אליו, הוא מפסיק להיות פרובוקטיבי ונהיה שטותי וקצת מסתורי, לרגעים נזכרים בו ומחייכים. וגם בנעליים המגניבות עם הפלטפורמות השמימיות או בסטילטו השקופות עם פונפון הזהב לא חייבים לרקוד, מסירים אותן כבר בתחילת המופע. רק הגרביים הלבנים של אחד הרקדנים נשארים עד סוף המופע. הוא פושט אותם רק לרגע, כדי לבעוט בתחת של אחר בנסיון להפיק צליל מהבעיטה. זה תופס חלק גדול מהמופע, הנסיונות להפיק צלילים מהתנגשות של גופים ואברים בכל מיני קומבינציות כוריאוגרפיות מצחיקות וכואבות. (מה שדוריס אוליך עשתה **ביותר מעירום** (<http://wp.me/pSKif-kUt>) נראה פתאום קצת מיושן ומקובע בהשוואה לדבר הפגיע והחי והאמיץ וחסר הפוזה שמתרחש על הבמה). הכל יכול לקרות, אם זה גיליון נייר זוהר שמישהו מקמט ונותן לו להיפרש במלוא הדרו המתנצנץ (הכי כולם והזיית סמים ביחד) ועד לדחיפות שבה מישוהו מחליף תחתונים לצהוב, בצד, ליד הקהל. וכל זה נעשה בפשטות בלי יוהרה של פרובוקציה. בסוף המופע הם פולשים לתוך האולם ומדלגים בין האנשים בתחתונים, וגם אז הם מפסיקים לפני שזה נהפך לעיקרון, להצהרה. משאירים עוד קצה פרום, בלי שום ניסיון לקדש, למסחר, למשטר, לנרמל, לאפר, ליפייף. זה רענן ואותנטי ומצחיק כי החיים מצחיקים, כלומר עצובים ואבסורדיים אבל גם חסרי תחליף.

מתוך Fame Prayer / EATING פסטיבל צוללן 2019 צילום, קינגה מיכלסקה

מתוך Fame Prayer / EATING צילום, קינגה מיכלסקה, פסטיבל צוללן 2019

אצל שלישיית Fame Prayer /

EATING (אני לא אנסה אפילו, להבין את השם הזה) הקוויריות – שהיא קודם כל מוזרות, פשוטו כמשמעו – מתגלה ככוח קסם, לא די גואלת את ספרי העזרה העצמית מעצמם, היא מספקת סוג של ניקוי קלישאות ורעל אינסטגרמי ופייק השד יודע מה. הקוויריות מעדכנת את עקרון ההזרה האמנותי (והאנושי) – כשמהו מוכר נראה כזר, ולו לרגע, זה גורם לנו לשים לב אליו ולגלות אותו מחדש.

*

עוד באותם עניינים: <http://wp.me/sSKif-manifest> **איך מסבירים מחול עכשווי לארנבת מתה?**

פוסט שמתחיל מתחת לפני הים ומסתיים בדם על הידיים – פסטיבל צוללן 2015 <http://wp.me/pSKif-kHO>

*

ובלי קשר לצוללן – ב-10.10.2019 ב-20:00 בתמונע – "כסופות", יצירתן המשותפת של מעין רזניק, הילה פלשקס ושרון צוקרמן וייזר (גם אני ייעצתי קצת, גילוי נאות). על הסימביוזה בין בני אדם לדוממים המקיפים אותם, על האופן שבו הזיכרון נספג בחפצים ונותן להם נפש, וגם להפך, על האופן שבו החפצים מרחיבים ומשנים את הגוף.

"כשאנו לוקחים מקל לידינו ונוגעים באובייקט בקצהו, [טען הפסיכיאטר פאול שילדר] אנו חשים תחושה בקצה המקל. המקל למעשה הפך לחלק מדימוי הגוף. כדי לקבל את התחושה המלאה בקצה המקל עליו להיות בקשר קשיח יותר או פחות עם הגוף. או אז הוא הופך לחלק ממערכת העצמות של הגוף, ואנו יכולים להניח שהקשיחות של מערכת העצמות היא חלק חשוב מכל דימוי גוף." (מתוך "לחיות ברפובליקת ויימאר" מאת בועז נוימן)

10.10.19
בשעה 20:00
תיאטרון תמונע

כסופות

מופע תאטרון בובות ורהיטים
יצירתן של הילה פלשקס, מעין רוניק ושרון צוקרמן ויזר

כסופות הוא מופע תיאטרון בובות, חפצים ורהיטים למבוגרים. שוטטות בימתית בתוך נבכי הנפש של היוצרות המכליאות את גופן עם שכרי רהיטים ובובות אנדרואידיות בדמותן. הילה פלשקס ומעין רוניק, מעצבות, פרפורמריות, בובנאיות, חולקות תשוקה אסתטית וסטודיו ב-8 השנים האחרונות ולראשונה חולקות את הבמה.

בימוי כוראוגרפי: שרון צוקרמן ויזר | עיצוב חלל: הילה פלשקס ומעין רוניק |
 עיצוב תלבושות: הילה פלשקס, מעין רוניק, מאיה בש | מוסיקה: גיא שרף |
 עיצוב תאורה: נועה אלרן | ליווי אומנותי: מרית בן ישראל |
 מופיעות: הילה פלשקס ומעין רוניק

פורסם בתיאטרון מחול | מתווג אדוורד מונק, אמנות, אמנות עכשווית, אנדרו טיי, בגד, דוריס אוליך, הבלט הרוסי, הזרה, ויטו אקונצ'י, ולטר בנימין, כסופות, מונטסקייה, מרינה אברמוביץ', עדו פדר, ערן שני, פאול שילדר, פסטיבל צוללן, פרנסואה לאלומייר, קווריריות, קטז'ינה שוגייב, תומר רוזנטל, תיאטרון מחול | 14 תגובות

14 תגובות

כ- אוקטובר 5, 2019 בשעה 8:54 am | להגיב

תודה על כל מה שאת כותבת ומראה! בקשה: כפי שאת ממליצה\ מיידעת יותר נכון- מראש על "כסופות" האם ר פעם לא רק לכתוב על מה שכבר צפית בו (ולעורר לעיתים את קנאתנו) אלא גם ליידיע מראש (בלי התחייב מדובר בפרינג' לרוב שייחודו ב"סיכון")? למשל, פסטיבל "צוללן" משום מה נעלם מידיעתינו

14/07/2020, 15:30

ב- אוקטובר 5, 2019 בשעה 9:44 am | להגיב

מריתקאלה, לפני שאני ממשיך לקרוא (שזה נורא מסקרן, כי תמר שלף היתה חברתי בתחילת שנות השמונים), לדעת אם אני, לדעתך, בין שניים שלושת הקוראים שאכפת להם מלבדך (ואם כן – בין שניים?)
חייב סוף סוף לדעת מי אני. זה אלף. בית – האם את רומזת שאת נשארת לבד בחושך

ב- אוקטובר 5, 2019 בשעה 10:22 am | להגיב

canotbe יקר, אני בטוח לא נמצא בין השניים-שלושה, אבל אם תרצה אפשר לכרות בינינו מין הסכם עודפים שכזה, או שנתקזז. תמיד

להתקזז! 😊

מרית, קראתי את שני החלקים בעניין, אבל רק בחלק השלישי התעוררתי לגמרי. אני קורא בימים אלה את המהאברהטה ואת הרמאיאנה (כלומר קיצור של קיצור), יצירות קוויריות למדי, בייחוד כשמניחים אותן לרגע ליד התנ"ך הסטרייטי (עם כל יופיו). אני מסכים איתך בעניין הגבולות, אם כי אני מעדיף בעיקר גבולות ספרותיים. מה שמלבב באפוסים ההודיים הוא שיש בהם אינסוף מגבלות – הירארכיות נוקשות, טריטוריות נפרדות של גברים ונשים, של אלים, מלכים, חכמים-פרושים, שדים וחיות, ואף על פי כן – או דווקא משום כך – הגבולות נפרצים שוב ושוב. המלכים מרבים להתעלף, אישה אחת נישאת לחמישה בעלים, אל-קוף מציל את הגיבורה, בארמון יש דלת שהיא ציור וציור שהוא דלת, האלים נאספים להתבונן בקרב ושדות מפלצתיות מכריזות ברמה על תשוקתן המינית.....

ב- אוקטובר 5, 2019 בשעה 10:34 am | להגיב

אם יקרת, שמה

ב- אוקטובר 5, 2019 בשעה 12:39 pm | להגיב

מסקרן הפרפורמנס של י
לא הבנתי למה כתבת ששני "לא צריך לעבור דרך האמנות, די לו בהילה של מעצב אופנה" הוא הרי רקדן שהגי
ולא להפך. דבר שני, הסיום הרפה לכאורה, נשמע לי מאוד נוקב, [הזכיר לי תפיסות נאו/ ליברליות שהפירוך
שפתיים, ושכמהותן משמרות יחסי כוחות מסורתיים. או בקיצור, עד לענבים!]

ב- אוקטובר 5, 2019 בשעה 1:02 pm | להגיב

אבי, אתה צודק. אני משתפנת בגלל האחריות. פסטיבל כמו צוללן זה סיכון. בצד פריצות הדרך (שגם הן יכולות להיות מסורבלות כמו ילדים על סף גיל ההתבגרות) ייתכנו גם נפילות גמורות. נוח לי יותר בעמדת הקודם טועם אשתדל להיטיב את

רג'ולי, יקרת עד מאד. והשניים שלושה זה לא מספר אלא דרך להגיד קצת מאד. וכן, לפעמים זה מרגיש בודד כשאינ עם מי לדבר, ומפתיע ומשמח כשיש.

יושב ומשחק, גם אתה יקרת עד מאד. והשלישי היה באמת משמח, וככל שמתרחקים אפילו יותר. באיזה אופן מוזר הוא הזכיר לי את הספר הנפלא של ציפור פרומקין "קצה העולם". (אם לא קראת – אתה חייב! יש שם המון מרחב לנפש.)

אור, זה נכון כרונולוגית ולכאורה, אבל לא. כי זו קודם כל תצוגת אופנה (וככה היא מוצגת), ולא מחול שמופרה על ידי אופנה. הוא לא נשען על סמכותו כיוצר מחול אלא על כישוריו כמעצב אופנה. והחלק האחרון היה בשבילי הכי דאוס-אקס-מכינה (הפיתרון הזה בטרגדיות היווניות שלא נבע מהסיפור, אלא ממקור חיצוני, אל שירד מהמכונה ועשה סדר). פתאום הביאו שולחן עם כלים. פתאום הבגדים לא היו מנוף, אלא סתם בגדים שלא מפריעים לאביזרים וכן הלאה פתאום.

ב- אוקטובר 6, 2019 בשעה 9:26 pm | להגיב

(תודה |

ב- אוקטובר 9, 2019 בשעה 8:45 am | להגיב

מרית, לקח לי שניים שלושה ארבעה חמישה ימים עד שזרם לעיני שתלוי מה הם השניים שלושה, וגם

21 עמודים מבדילים בין מעט ורעים היו ימי שני חייה לבין שניים שלושה דלדולי שומן גדולים שתרצה שמה בקערה על השולחן שמה שניים שלושה מביע דווקא שפע, ובטח כשהם גדולים.

ב- אוקטובר 9, 2019 בשעה 2:57 pm

רג'ולי, בין השניים שלושה שלי יש הרבה מקום, כמו שהיו כותבים פעם בספרי צר העולם לשני יריבים, אך רחב קוף המחט לשני (ודלדולי שומן)

ב- אוקטובר 6, 2019 בשעה 10:45 am | להגיב

תו

ב- אוקטובר 8, 2019 בשעה 3:28 pm | להגיב

אלה משפטים שעוררו

"החיקוי הקצת גס ועילג (שהוטען אמנם במלוא החרדה העכשווית), נקלט במלוא העוצמה הרגשית. כאילו הנושנות שלי כבר לא רלוונטיות ותיכף יעלמו, כמו היכולת לנקד, ושאר הדברים שהאבולוציה השמיטה מחוסר שימוש." נראה לי שגם אני באיסוף סימנים לא מודע לזה.

ב- אוקטובר 8, 2019 בשעה 9:18 pm | להגיב

שירה, זה באמת מפחיד, אבל זאת גם הרפתקה

ב- אוקטובר 9, 2019 בשעה 3:17 pm | להגיב

ובתמים. בספר הזכרונות שלי כתבה מורה עדינה ושברירית: "מי הוא המוליכני קדימה כגורלי, האני היושב רבינדרנת טאגור". המורה להתעמלות כרמל, שמכל השעורים שלו הייתי מתחמק באיצטלות שונות ומשונות "משה משה של נעליך מעל רגליך ורוץ. מי יודע? אף פעם לא מאוחר מדי". נר לרגלי, לכל אחת מהן, היו שני אלה, עד היום. ובנוסף, באיטלקית אומרים Non ce due senza tre – אין שניים בלי שלושה. אז נאום שלם וחשוב את כותבת על יצירות אמנות, וכתבתך יפהפיה, יצירת אמנות בפני עצמה, כרגיל ואני נתקע על טפל מהטפלים.

ב- אוקטובר 10, 2019 בשעה 7:35 am | להגיב

תרגיש חופשי. אני נגד הגזענות המופנת לזוטות וטפלים וכן הלאה ([/wp.me/pSKif-hJI](http://wp.me/pSKif-hJI)) והמורה העדינה והשברירית הזכירה לי את ספר ההיסטוריה של הורוביץ שממנו למדתי בתיכון. כך תוארה ימיו של חוזה המדינה: הרצל הרגיש את המוות רוכב על גבו ודופק

Comments RSS

אתר זו עושה שימוש ב-Akismet כדי לסנן תגובות זבל. פרטים נוספים אודות איך המידע מהתגובה שלך יעובד.

יצירה של אתר חינמי או בלוג ב־WordPress.com.

.WPThemes